

lidt mere til Gunst for disse end for Landdistrikterne.

Men et helt andet Billede faas, naar man lægger Resultatet af Indkomstberegningerne til Grund. Med disse som Udgangspunkt vilde der af den ny Skat falde paa Kjøbenhavn 28,6 pCt., paa Kjøbstæderne 19,6 pCt. og paa Landdistrikterne 51,8 pCt. Hvor kalkulatoriske disse Tal end ere og maa

være, er det dog givet, at Retningen er den rigtige, og den fører derhen, at der ved en Skat paa Indkomst og Formue falder et forholdsvis langt betydeligere Beløb paa Kjøbenhavn end paa Kjøbstæderne, og atter et langt betydeligere Beløb paa disse end paa Landdistrikterne. Til Oplysning vedføjes nedenstaaende Tabel:

	Folketal.	Oversførelse af Statter.	Indkomst- og Formueskat.
Kjøbenhavn	pCt. 15,0	18,6	28,6
Kjøbstæder	— 17,1	16,4	19,6
Landdistrikter	— 67,9	65,0	51,8
	100,0	100,0	100,0

Bortset fra de Formaal, der i øvrigt skulle fremmes igennem de to Lovforslag — at Staten faar en for den vel egnet Skat paa rationelt Grundlag, der tillige delvis vil egne sig som Grundlag for de kommunale personlige Statter, at endvidere Kommunerne faa overdraget Realkatter, hvorved en Del af de interkommunale Beskatningsulemper kunne fjernes, og hvorved der muliggøres en Vettelse og Forandring af Byrderne i de Kommuner, hvor saadant tiltrænges — og bortset fra, at der paalægges en Skat, der forventes at give 5,1 Mill. Kr., medens der overføres Statter til Kommunerne til et Beløb af 5,9 Mill., vil der, med Hensyn til Forholdet imellem Land- og Bybefolkningens Ydelser til Staten, ved denne Ordning saaledes opnaas, at der i Stedet for et tilnærmelsesvist lige stort Skattebeløb pr. Hoved i Land og By, altsaa et Paalæg ifølge en formel Lighed, træder en Skat, der retter sig efter de forskellige Befolkningsdeles virkelige Indkomst og virkelige, rørlige og urørlige Formue.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer skal der endnu kun gøres følgende Bemærkninger:

Til § 2.

Denne Paragrafs Indhold adskiller sig i det væsentlige fra de tilsvarende Bestemmelser i Loven af 2den Juli 1870 §§ 4 og 5 dert, at man med den i Paragraffens Nr. 5 indeholdte Undtagelse kun har inddraget under Skattepligten fysiske Personer, ifr. de indledende Bemærkninger.

Til § 5.

Fra den i Loven af 2den Juli 1870 givne almindelige Regel om, at Gaver hen-

regnes til Gavemodtagerens skattepligtige Indkomst, er her gjort den Afvigelse, at Gaver, der indeholde en Overdragelse af Giverens Kapitalformue eller Dele af den, f. Eks. en Gave af en fast Ejendom fra Fader til Søn, ikke betragtes som en af Gavemodtageren i Mærets Løb oppebaaren Indtægt, men som en Formuesførgelse, der alene kommer i Betragtning ved den paagældendes Ansættelse til Formueskat. Der er saa meget mere Grund til at opstille denne Regel, som Gaver af denne Art i Reglen ville blive ramte gennem andre Afgifter til Staten, saasom Stempelafgift og $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift m. v.

Ligesom man dernæst ikke kan betragte en Udbetaling fra et Forsikringselskab af en Erstatning i Tilfælde af Brandstade som en Del af den skabelidendes Marsindkomst, saaledes har man ogsaa ment det rigtigst at betragte Udbetalingen af en Livsforsikring som Kapitalførgelse, ikke som Indtægt. Regler af lignende Indhold, som i § 5 a og b foreslaaet, ere bragte til Anvendelse i den pænsliste Lov om Indkomststat af 24de Juni 1891.

Til § 10.

Da Lens-, Stambus- og Jideikommissbestidere i fiskal Henseende gennemgaaende betragtes som Ejere og ikke som kun Brugere, ifr. saaledes Forordningen af 12te September 1792 § 7, Forordningen om Afgift af Overdragelse af faste Ejendomme af 8de Februar 1810 § 2 e., Lov om Udbjævnning af Hartkornsforsikellen af 20de Juni 1850 § 9, har man ment ogsaa i Henseende til Formueskatten at burde behandle dem som Ejere.

Til § 14.

Til Bestemmelse af Kapitalværdien af en for den skattepligtiges Livstid sikret periodisk